

Lovsangen spiller en stor rolle ved gudstjenesterne i Roskilde Frikirke. Menigheden lovpriser Gud og Jesus gennem sang, men er noget mere ekspressive, end man ser i folkekirken. I midten er det præst Lis Molin og til højre Bente Mosegaard, der ofte taler om tro med folk på gaden. Foto: Anders Ole Olsen

Mogens Frost er taler ved søndagens gudstjeneste. Det går på skift mellem seks medlemmer af kirken og ikke kun de to præster. Mogens Frost er opvokset i folkekirken, men hos den apostolske kirke fandt han en levende kristendom og fik den støtte og frihed, han havde brug for.

Kirke uden stramme tøjler

FRIT: I Roskilde Frikirke er troen ikke sat i faste rammer. Her tror de, at gudstroen først rigtigt er noget værd, når man deler den med andre.

Af Kristian Jørgensen

ROSKILDE: Udhøjtideligheden springer i øjnene under en gudstjeneste i Roskilde Frikirke.

Atmosfæren er åben og venskabelig, på bordene er der kaffe og rundstykker, og mens der bliver talt i mikrofonen, trykker menigheden på telefoner, henter kaffe og går rundt med de små børn, som ingen tager sig af skræpper op en gang imellem.

Kirken har ikke nogen fast liturgi for gudstjenesterne, men tager det hele lidt, som det kommer. Fællesskabet og kærligheden er det vigtigste.

- Vores dybeste relation er til Gud, men det hjælper ikke noget, at man har en relation til Gud, hvis man ikke har en relation til mennesker. Hvad hjælper det at have en gud, hvis man kun sidder alene med det derhjemme? Det er som at sidde på en stor pose penge og sige, at jeg vil ikke dele med andre. Jeg tror, at hvis man har en relation til Gud, så ønsker man at dele den med andre mennesker, siger Lis Molin, der er en af præsterne i den apostolske Roskilde Frikirke, som har ligget på Hedegade, siden kirken blev opført i 1927.

Musikken under gudstjenesten varierer fra gang til gang, men er gerne rytmisk og energisk med tekster, der lovpriser Gud og Jesus i klare budskaber.

Kirker er som svigermor

Lis Molin har været præst i kirken i omkring syv år og var førhen i Pinsekirken. Hun har selv lidt svært ved at sætte ord på, hvor den apostolske kirke adskiller sig fra andre frikirker. De er som brødre og søstre og samarbejder i stor stil, ligesom de mingler ved hinandens gudstjenester.

Det vigtigste særkende ved den apostolske kirke er, at man skal være voksen nok til selv at bekende sig til troen, før man bliver døbt, men den skik deler de med baptisterne.

- Personligt mener jeg, at det er et temperamentsspørgsmål. Det er ligesom, når man kommer ind i en ny familie, for vi holder alle sammen juleaften, men alligevel gør svigerfamilien det helt forkert. Sådan er det også med frikirker. Vi tror på det samme og dyrker den samme gud, men har nogle forskellige traditioner og temperamenter, siger Lis Molin.

Gået lidt mere på klingen kan præsten pege på de fem tjenester som et kendetegn ved kirken. De fem tjenester

er hyrden, læreren, apostelen, profeten og evangelisten, som er egenskaber, nogle mennesker er blevet kaldet til af Gud. For eksempel er hyrden en, der drager omsorg for andre, mens apostelen bygger op, og evangelisten udbreder Guds ord.

Pop til Jesus

En fast del af gudstjenesterne er lovsangen, der på mange måde adskiller sig fra Grundtvigs og Ingemanns salmer. Det er rock-sange med let fordøjelige gloser, som kunne være en Rasmus Seebach-sang, hvor dreng-pige-romantikken er erstattet af svulmende lovprisninger af Jesus.

Kirkegængerne synger med, mens de står op med udbredte arme og lukkede øjne, og mellem linjerne kommer nogen med stille udbrud som »åh, Jesus« og »tak, Jesus«.

Lovsangen er en måde at åbne sig for gud, og kirkegænger Bente Mosegaard oplever ofte, at det er under sangens henførte lovprisning, at Gud melder sig for hende.

- Lovsang er himmelsk

for mig. Det er der, jeg føler mig fri. Det er ikke, fordi jeg synger særlig godt, men Gud har skabt mig med den stemme, jeg har, siger hun med et glædesstrålende smil, og den løsslupne sang er også en af grundene til, at hun er i en frikirke.

- Ordet siger næsten sig selv: Det er en fri kirke. Det passer til mit temperament. Jeg kan godt lide, at der er gang i den, siger Bente Mosegaard, der også foretrækker en kirke, der ikke er afhængig af diktater fra staten.

Fortabelsen

Bente Mosegaard er i det hele taget en udadventt kvinde, der ofte sidder på en bænk i Roskilde og taler med folk om tro.

- Gud er jo inde i mig, så det er lige meget, hvor man er, så begynder man at snakke med folk, og så kommer man ind på tro. Jeg kan ikke lade være, for det er så stor en del af mig, siger hun og forklarer, at hun ikke prøver at hverve medlemmer til kirken, men gerne indrømmer sit forsøg på at få andre til at møde Gud.

- Jeg ved, at hvis de ikke har Jesus Kristus inde i deres liv, så er de fortabte og går forkert på deres vej, siger Bente Mosegaard.

Hun taler fuld af indlevelse og forklarer, at hun mener ikke sine ord så hårdt, som de kan læses, men næstekærligt. Hun tænker ikke dårligt om dem, der ikke tager troen til sig, men hun ser det som sin opgave at fortælle om Jesus, og så er resten op til Gud.

- Det er en kærlig gud, jeg tjener, en nådig gud. Det er vores opgave at elske mennesker ind i Guds rige, det er ikke vores opgave at dømme

Per Berner er med i Roskilde Vineyard, som er en anden frikirke, der låner de samme lokaler senere på dagen. Han er også mødt op til gudstjenesten for at give et vidnesbyrd om, hvordan han fandt troen efter 15 års misbrug og nedture.

dem, siger hun.

Vil ikke binde

Frikirkemedlemmerne føler ikke længere, at de bliver set på med mistænksomhed, som det var tilfældet for 30 år siden.

- Der var vi nogle mærkelige nogle, hvor vi nu er accepterede. Næsten alle frikirker har jo samarbejde med folkekirken i hele landet, siger Lis Molin.

Kirken tæller dog kun 30-40 medlemmer, og på en søndag er der 20-25 mennesker, men Roskilde Frikirke

går ikke på hugst efter flere medlemmer. Kirkegængerne betaler tiende til at finansiere aktiviteterne - og de kan betale med mobile pay under gudstjenesten - men bidragene er frivillige.

- Jeg synes da også, det er skrækkeligt, at vi ikke er flere, og det bliver vi også en gang imellem bekymrede for, men vi er ikke ude på at stavnsbinde folk. Vi er ude på, at folk skal være af egen fri vilje, fordi det er en fri kirke. Det er bedre, at man er et sted, hvor man har det godt, siger Lis Molin.